

Sygn. akt VIA Ca 1445/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Aldona Wapińska

Sędzia SA – Agata Zając (spr.)

Sędzia SO (del.) – Dorota Wybraniec

Protokolant: – sekr. sąd. Beata Pelikańska

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. J.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w W.

o ochronę praw autorskich

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 21 lipca 2014 r., sygn. akt III C 885/13

I zmienia zaskarżony wyrok w punkcie czwartym w ten sposób, że kwotę 1082 zł (jeden tysiąc osiemdziesiąt dwa złote) podwyższa do kwoty 2905,84 zł (dwa tysiące dziewięćset pięć złotych osiemdziesiąt cztery grosze);

II oddala apelację powoda w pozostałym zakresie;

III oddala apelację pozwanego w całości;

IV znosi wzajemnie pomiędzy stronami koszty postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 1445/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2 sierpnia 2013 roku powód J. J. domagał się:

- zobowiązania pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. do zaniechania naruszeń polegających na bezprawnym wykorzystaniu zdjęć lotniczych autorstwa powoda w witrynie internetowej (...) oraz na bliboardzie reklamowym znajdującym się w W. przy ulicy (...) oraz na wszelkich innych polach eksploatacji, na których może dojść do naruszeń, a które są nieznanne stronie powodowej;

- zasądzenia od pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 12.960 złotych, tj. kwoty odpowiadającej trzykrotności stosownego wynagrodzenia przysługującego twórcy tytułem odszkodowania za zawinione naruszenie majątkowych praw autorskich wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 7 listopada 2012 roku do dnia zapłaty;

-zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Pismem z dnia 12 lutego 2014 roku powód zmodyfikował powództwo domagając się dodatkowo zasądzenia od pozwanej kwoty 15.960 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Wyrokiem z dnia 21 lipca 2014 r. Sąd Okręgowy zobowiązał pozwanego do zaniechania naruszeń polegających na bezprawnym wykorzystaniu zdjęć lotniczych autorstwa powoda w witrynie internetowej (...) oraz na bliboardzie reklamowym znajdującym się w W. przy ulicy (...) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 18 480 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 8 910 zł od dnia 7 listopada 2012 r. do dnia zapłaty i od kwoty 9 570 zł od dnia 3 marca 2014 r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałym zakresie i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10 82 zł tytułem kosztów procesu.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Powód jest zawodowym (...). W 2009 roku otrzymał od pozwanej zlecenie na wykonanie zdjęć lotniczych pałacu położonego w miejscowości S.. Powód w sierpniu 2009 roku leciał trasą z N. przez W., B. i S.. W trakcie lotu powód wykonał około 150 zdjęć zarówno pałacu jak i całej miejscowości. Zdjęcia w wersji pomniejszonej przekazał prezesowi zarządu pozwanej, celem podjęcia decyzji co do ich zakupu. Po wyborze zdjęć powód nagrał je na płytę CD i wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.800 złotych brutto. Powyższa faktura została uregulowana przez pozwaną przelewem w dniu 23 września 2009 roku.

W dniu 24 września 2009 roku powód udzielił pozwanej licencji niewyłącznej na wykorzystanie 10 utworów fotograficznych dołączonych w postaci plików źródłowych na CD trwale opisanych. Okres, na który została udzielona licencja, wynosił 3 lata tj. do dnia 24 września 2012 roku.

Po upływie 3 letniego terminu udzielenia licencji, powód skierował do pozwanej pismo z dnia 13 września 2012 roku, w którym wskazał na upływ terminu i zaproponował przedłużenie umowy licencyjnej za opłatą 1.200 złotych brutto, bądź usunięcie zdjęć lotniczych pałacu autorstwa powoda ze wszelkich nośników.

Pismem z dnia 30 października 2012 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 6.750 złotych na poczet licencji trzymiesięcznej na wykorzystanie zdjęć lotniczych.

Pismem z dnia 7 listopada 2012 roku pozwana wskazała, że nie jest zainteresowana dalszym wykorzystaniem zdjęć autorstwa powoda oraz, że zdjęcia te zostały usunięte w dniu 5 listopada 2012 roku. Pozwana zaproponowała wynagrodzenie za wykorzystanie zdjęć po wygaśnięciu licencji w wysokości 49,90 złotych.

Pismem z dnia 7 grudnia 2012 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 7.290 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 7 listopada 2012 roku do dnia zapłaty oraz zaniechania naruszania autorskich praw majątkowych powoda poprzez natychmiastowe usunięcie utworów fotograficznych jego autorstwa ze strony internetowej (...).

Pismem z dnia 4 marca 2013 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 2.820 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 7 listopada 2012 roku do dnia zapłaty oraz natychmiastowego usunięcia zdjęcia autorstwa pozwanego z banneru reklamowego znajdującego się w W. przy ul. (...).

Zdjęcia lotnicze pałacu w S. nadal zamieszczone są na stronie internetowej (...) oraz na banerze reklamowych przy ul. (...) w W..

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie załączonych do akt dokumentów, których wiarygodności i mocy dowodowej nie kwestionowała żadna ze stron. Jako wiarygodne Sąd Okręgowy ocenił też zeznania przesłuchanego w charakterze strony powoda wskazując, że zeznania te były logiczne i spójne oraz pozostawały w zgodzie z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Stwierdzając, że pozwana nie zakwestionowała w toku procesu, iż przedmiotowe zdjęcia nadal są wykorzystywane przez nią na stronie internetowej oraz billboardzie, Sąd Okręgowy uznał tę okoliczność za przyznaną.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy wskazał, że powód wywodzi swoje roszczenia z art. 79 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych i wiąże je z faktem wykorzystania, po wygaśnięciu udzielonej licencji, zdjęć jego autorstwa na stronie internetowej (...) oraz na banerze reklamowym przy ul. (...) w W..

Sąd Okręgowy wskazał, iż w toku procesu sporna była kwestia autorstwa powoda. Powód na tą okoliczność przedstawił swoje zeznania, szczegółowo opisujące proces powstawania zdjęć pałacu w S.. Ponadto, powód dołączył wydruki zdjęć z prywatnego archiwum oraz zrzuty ekranu z programu (...) przedstawiające oryginalne pliki zdjęciowe. Pozwana swoje stanowisko ograniczyła do zakwestionowania, iż powód jest autorem zdjęć. Twierdzenie w ocenie Sądu Okręgowego to nie zostało jednak w żadne sposób udowodnione, ani nawet uprawdopodobnione. Sąd Okręgowy wskazał, że bezsporny był między stronami fakt, iż pozwana przyjęła licencję udzieloną przez powoda i dokonała za nią zapłaty kwoty 1.800 złotych, ponadto w korespondencji z dnia 7 listopada 2012 roku pozwana, nie kwestionując autorstwa zdjęć, wskazywała, iż nie jest zainteresowana ich dalszym wykorzystaniem.

Pozwana nie udowodniła, by autorem zdjęć publikowanych na jej stronie internetowej i na billboardzie była inna osoba, nie przedstawiła umów bądź licencji zawieranych z innymi autorami zdjęć. Nie wykazała także by korespondencja prowadzona między stronami przed procesem dotyczyła innych zdjęć autorstwa powoda. Sąd Okręgowy uznał zatem, że powód wykazał, że jest autorem spornych zdjęć, a zarzuty pozwanej nie zasługują na uwzględnienie. Stanowisko pozwanego kwestionujące autorstwo fotografii powoda Sąd Okręgowy uznał za taktykę procesową nie mającą nic wspólnego z zasadami logicznego rozumowania. Sąd Okręgowy wskazał, że w dobie techniki cyfrowej weryfikacja autorstwa zdjęć wykonywanych cyfrowo i w ten sposób powielanych następuje pewnego rodzaju trudności dowodowe z uwagi na łatwość kopiowania zdjęć. Autor fotografii nie dysponuje jak w przypadku fotografii tradycyjnej matrycą w postaci filmu fotograficznego albowiem zdjęcia cyfrowe wykonywane są i zapisywane wyłącznie jako pliki cyfrowe w pamięci aparatu, co nie zmienia faktu, iż zawsze ich autorem będzie osoba które zdjęcia wykonała.

Jak wynika z autorskiej strony internetowej powoda dostępnej publicznie (...), powód zawodowo zajmuje się fotografowaniem miejscowości z powietrza na terenie całej Polski. Portfolio wykonanych fotografii jest bardzo szerokie, w jego skład wchodzi także zdjęcia Pałacu w S. wykorzystywane na stronie internetowej oraz billboardzie przez pozwanego, co dodatkowo udowadnia autorstwo fotografii powoda.

Sąd Okręgowy wskazał, że przedmiotowe fotografie stanowią utwór w rozumieniu ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Nie ulega też wątpliwości, iż powód udzielił pozwanej licencji niewyłącznej na wykorzystanie 10 utworów fotograficznych. Licencja ta została udzielona na okres 3 lat i wygasła z dniem 24 września 2012 roku. Od dnia 25 września 2012 roku pozwana nie była zatem uprawniona do korzystania ze zdjęć powoda, a jej działania naruszały jego autorskie prawa majątkowe.

Sąd Okręgowy przytoczył treść art. 17 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych i stwierdził, że pozwana opublikowała zdjęcia na stronie internetowej (...) oraz na billboardzie reklamowym przy ulicy (...), naruszając tym samym prawo powoda do rozporządzania nim w zakresie pola eksploatacji wymienionego w pkt 1 i 3 art.50 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

W ocenie Sądu Okręgowego naruszenie to było celowe i zawinione. Powód jeszcze przed upływem terminu, na jaki licencja została udzielona, wskazywał pozwanej na upływ terminu i konieczność zawarcia nowej umowy, pozwana miała zatem świadomość tego, że licencja na wykorzystanie zdjęć wygasła i nie jest już uprawniona do zamieszczania zdjęć powoda na stronie internetowej oraz billboardzie reklamowym.

Sąd Okręgowy uznał za zasadne żądanie usunięcia skutków naruszenia majątkowych praw autorskich powoda poprzez usunięcie zdjęć autorstwa powoda, umieszczonych na stronie internetowej (...) oraz na billboardzie reklamowym umieszczonym w W. przy ul. (...).

Sąd Okręgowy uznał też, że wobec zawinionego naruszenia autorskich praw majątkowych powoda zrealizowały się przesłanki zasądzenia odszkodowania przewidzianego w art. 79 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Sąd Okręgowy wskazał, że naprawienie szkody może nastąpić w dwojaki sposób: na zasadach ogólnych albo poprzez zapłatę ryczałtowej sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej trzykrotności stosownego wynagrodzenia, gdy naruszenie jest zawinione. Ryczałtowe wynagrodzenie nie zależy od wysokości poniesionej szkody i jest wynikiem założenia, że nie powinno się opłacać naruszenie cudzego prawa majątkowego. Wybór sposobu naprawienia szkody przysługuje uprawnionemu, który w przedmiotowej sprawie zażądał trzykrotnego wynagrodzenia w łącznej kwocie 28.920 złotych.

Sąd Okręgowy wskazał, że stosowne wynagrodzenie to wynagrodzenie, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu. W orzecznictwie wskazuje się, że chodzi o wynagrodzenie, jakie by otrzymał autor, gdyby naruszciciel zawarł z nim umowę w zakresie dokonanego naruszenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2004 r., sygn. akt II CK 90/03, OSNC 2005, nr 4, poz. 66).

W wyroku z dnia 13 grudnia 2007 roku (sygn. akt I CSK 321/07, LEX nr 527138) Sąd Najwyższy wskazał ponadto, iż jeżeli organizacja zbiorowego zarządzania nie dysponuje zatwierdzoną tabelą wynagrodzeń i strony nie określiły wysokości wynagrodzenia w drodze porozumienia, wynagrodzenie powinno być określone przez Sąd zgodnie ze wskazaniami zawartymi w art. 110 u.p.a.p.p., to znaczy z uwzględnieniem wpływów osiągniętych z korzystania z utworu oraz charakteru i zakresu korzystania. Przy określaniu stosownego wynagrodzenia, w sytuacji braku zatwierdzonych tabel, Sąd powinien brać pod uwagę ceny wolnorynkowe stosowane na rynku krajowym i zagranicznym, w tym także stawki stosowane przez inne organizacje zbiorowego zarządzania za korzystanie z utworu na takim samym polu eksploatacji i porównać je z proponowanymi przez strony. Jeżeli stawka proponowana przez organizację zbiorowego zarządzania, w oparciu o przyjętą przez nią, ale nie zatwierdzoną tabelę, nie odbiega od powszechnie stosowanych na danym polu i odpowiada zasadom wskazanym w art. 110 u.p.a.p.p., może być przyjęta przez Sąd za podstawę określenia wynagrodzenia należnego twórcy od korzystającego.

Powód należne dokonał wyliczenia należnego wynagrodzenia na tabeli opłat za licencję do publikacji zdjęć ustalone przez (...) Związek (...). Pozwana nie zakwestionowała wysokości stawek określonych w wyżej wskazanych w tabelach. Sąd Okręgowy uznał zatem, iż wskazane stawki nie odbiegają od ogólnie przyjętych stawek za udzielenie licencji na wykorzystanie zdjęć lotniczych, na wskazanych polach eksploatacji i są zgodne z zasadami określonymi w art. 110 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Sąd Okręgowy ustalił, że fotografie publikowane były przez okres co najmniej jednego roku i pięciu miesięcy (od 25.09.2012 roku do 12.02.2014 roku). Za zasadne Sąd uznał przyjęcie stawek wskazanych w tabelach wynagrodzeń jako wynagrodzenie za wykorzystanie zdjęć w internecie w materiałach reklamowych w języku polskim. Strona (...) jest bowiem stroną przygotowaną w polskiej wersji językowej i skierowana co do zasady do polskiego odbiorcy. Okoliczność, iż strona posiada również wersję anglojęzyczną jest zdaniem Sądu Okręgowego sprawą drugorzędną.

Stawki wynagrodzenia za opublikowanie zdjęcia za okres do roku (tj. za okres od dnia 25 września 2012 roku do dnia 3 sierpnia 2013 roku) wynoszą: za zdjęcie do 1/4 ekranu 750 złotych, za zdjęcie do 1/2 ekranu 1500 złotych.

Stawka wynagrodzenia za wykorzystanie zdjęcia w dużym formacie do 7m² do jednego roku (a z takim wykorzystaniem mamy do czynienia w przypadku billboardu reklamowego) wynosi 940 złotych.

Stawki wynagrodzenia za opublikowanie zdjęcia za okres do 6 miesięcy (tj. za okres od dnia 3 sierpnia 2012 roku do dnia 12 lutego 2014 roku) wynoszą: za zdjęcie do 1/4 ekranu 680 złotych, za zdjęcie do 1/2 ekranu 900 złotych, za zdjęcie do 3/4 ekranu do 3 miesięcy – 450 złotych.

Wynagrodzenie za publikację zdjęć za okres od dnia 25 września 2012 roku do dnia 3 sierpnia 2013 roku wynosiło zatem 3.190 złotych, natomiast za okres od dnia 3 sierpnia 2012 roku do dnia 12 lutego 2014 roku 2.970 złotych.

W ocenie Sądu Okręgowego, publikacja fotografii powoda przez okres niespełna półtora roku przy jego wyraźnym sprzeciwie, w sytuacji, gdy pozwany wiedział, czyją są własnością i kto ma do niej prawa autorskie – jest niewątpliwie działaniem zawinionym, co uzasadnia przyznanie powodowi wynagrodzenia w potrójnej wysokości tj. 9.570 złotych (za okres od dnia 25 września 2012 roku do dnia 3 sierpnia 2013 roku) oraz kwoty 8.910 złotych (za okres od dnia 3 sierpnia 2012 roku do dnia 12 lutego 2014 roku), czyli łącznie kwoty 18.480 złotych, zaś w pozostałym zakresie Sąd Okręgowy powództwo oddalił jako nieuzasadnione.

Sąd Okręgowy uznał za niezasadne wyliczanie należnego powodowi wynagrodzenia według stawek ustalonych dla materiałów obcojęzycznych jakich żądał powód, uznając iż dotychczasowy sposób wykorzystywania zdjęć powoda, warunki poprzednio zawartej umowy licencji a także wynagrodzenie proponowane przez powoda celem przedłużenia licencji określające jego wymagania finansowe, nie uzasadniają uznania, iż w takiej wysokości powód mógłby wynagrodzenie otrzymać.

Za uzasadnione Sąd Okręgowy uznał żądanie powoda się zasądzenia odsetek od kwoty 8.910 złotych za okres od dnia 7 listopada 2012 roku wskazując, że powód wezwał pozwaną do zapłaty odszkodowania za nieuprawnione publikowanie zdjęć już w dniu 30 października 2012 roku, jednocześnie wskazując termin płatności na dzień 6 listopada 2012 roku, zatem od dnia następującego po tej dacie pozwana pozostawała w zwłoce z zapłatą wskazanej należności.

Zasadnym także było zdaniem Sądu Okręgowego żądanie zasądzenia odsetek od kwoty 9.570 złotych od dnia 3 marca 2014 roku do dnia zapłaty, gdyż w tej dacie pozwana była już w posiadaniu pisma powoda rozszerzającego powództwo, zatem od tej daty pozostawała w zwłoce z zapłatą wskazanej należności.

Rozstrzygając o kosztach postępowania Sąd Okręgowy dokonał ich stosunkowego rozdzielenia uznając, że powód wygrał powództwo w 87%, pozwany natomiast w 13%. Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się kwoty 798 złotych tytułem opłaty od pozwu (w tym 648 złotych od pozwu oraz 150 złotych od rozszerzonego powództwa), kwota 1.560 złotych tytułem kosztów zastępstwa prawnego (w tym 1.200 złotych od roszczeń majątkowych oraz 360 złotych od roszczeń niemajątkowych), kwota 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, łącznie 2.375 złotych. Powód wygrał przy tym w całości powództwo w zakresie roszczeń niemajątkowych, co uzasadniało zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów zastępstwa prawnego od roszczeń niemajątkowych w całości. Na koszty procesu poniesione przez pozwanego złożyły się kwota 1.560 złotych tytułem kosztów zastępstwa prawnego (w tym 1.200 złotych od roszczeń majątkowych oraz 360 złotych od roszczeń niemajątkowych) oraz kwota 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Łącznie poniesione w sprawie koszty wyniosły 3.952 złotych. Powód winien zatem ponieść koszty procesu w wysokości 514 złotych, pozwany natomiast w wysokości 3.438 złotych. Koszty poniesione przez powoda wyniosły natomiast 2.375 złotych, zaś koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 1577 złotych. Koszty wygrane przez powoda winny zatem wynosić 1.861 złotych, Sąd zasądził zaś skutek omyłki rachunkowej kwotę 1.082 złotych.

Apelacje od wyroku Sądu Okręgowego wniosły obie strony.

Powód zaskarżył wyrok w punktach drugim, trzecim i czwartym, zarzucając:

- naruszenie art. 321 § 1 k.p.c. poprzez zmianę żądania powoda i przyjęcie przez Sąd I instancji stawek wskazanych w tabelach wynagrodzeń (...) jako wynagrodzenia za wykorzystywanie zdjęć w internecie w materiałach reklamowych w języku polskim, podczas gdy powód dochodził wynagrodzenia według stawek dla materiałów reklamowych w języku obcym, w związku z czym Sąd ten orzekł co do tego, czego powód się nie domagał, a co w konsekwencji skutkowało oddaleniem powództwa co do kwoty 10 440 zł,

- naruszenie art. 100 k.p.c. oraz § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej w urzędzie poprzez stosunkowe rozdzielenie kosztów postępowania, podczas gdy powód uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania, a ponadto nieprawidłowe wyliczenie kosztów postępowania przez ich obliczenie nie od całości zasądzonej kwoty, a w rozbiciu na częściowe kwoty należności głównej oraz przyjęcie kosztów zastępstwa adwokackiego związanych z roszczeniem majątkowym w wysokości 1200 zł, podczas gdy należne wynagrodzenie adwokata powinno wynosić 2400 zł.

Wskazując na powyższe powód wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w punkcie drugim przez zasądzenie na rzecz powoda kwoty 28 920 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 12 960 zł od dnia 7 listopada 2012 r. i od kwoty 15 960 zł od dnia 3 marca 2014 r. do dnia zapłaty, w punkcie czwartym przez podwyższenie zasądzonych kosztów postępowania z kwoty 1082 zł do kwoty 3 425 zł oraz nakazanie pobrania od pozwanej na rzecz Skarbu Państw kosztów związanych z opłatą sądową od rozszerzonego powództwa, a także o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, w postępowaniu odwoławczym.

Pozwana Spółka zaskarżyła wyrok w punktach pierwszym, drugim i czwartym, zarzucając:

- naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 328 § 2 k.p.c., polegające na zaniechaniu wszechstronnego rozważenia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności,

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu za podstawę orzeczenia twierdzeń powoda nie znajdujących potwierdzenia w materiale dowodowym.

Wskazując na powyższe pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa z jednoczesnym zasądzeniem od powoda na rzecz pozwanej kosztów sądowych w sprawie.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja pozwanej jest w całości bezzasadna, zaś apelacja powoda zasługuje na uwzględnienie jedynie częściowo, w zakresie w jakim zaskarżone zostało zawarte w wyroku rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

Za bezzasadny Sąd Apelacyjny uznał przede wszystkim podniesiony w apelacji pozwanej zarzut błędu w ustaleniach faktycznych,

Zarzut ten nie został przez pozwaną odniesiony do dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów przedstawionych przez powoda, zaś stanowisko pozwanej ogranicza się do polemiki z prawidłowymi ustaleniami sądu I instancji, które Sąd Apelacyjny w pełni przyjmuje za własne.

Sąd Okręgowy szczegółowo omówił dowody przedstawione przez powoda trafnie uznając, iż potwierdzają one autorstwo powoda do zdjęć publikowanych przez pozwaną. Zasadnie także Sąd Okręgowy odniósł się do stanowiska pozwanej wyrażanego zarówno w prowadzonej z powodem korespondencji, jak i w toku niniejszego postępowania. W szczególności za bezzasadne Sąd Apelacyjny uznał zarzuty pozwanej zmierzające do zakwestionowania ustalenia, że strony zawarły umowę licencyjną na podstawie której przedmiotowe zdjęcia były przez pozwaną wykorzystywane przez trzy lata, gdyż w toku postępowania przed Sądem Okręgowym ta okoliczność nie była sporna.

Fakt ten potwierdza przede wszystkim pismo z dnia 7 listopada 2012 r. (k. 13), w którym pozwana przyznaje fakt wykorzystywania zdjęć autorstwa powoda wskazując, że nie jest zainteresowana ich dalszym publikowaniem.

Trafnie także Sąd Okręgowy ustalił, że przedmiotowe zdjęcia były wykorzystywane przez pozwaną na stronie internetowej i na billboardzie reklamowym po upływie okresu, na który licencja została udzielona.

Za bezzasadny Sąd Apelacyjny uznał także podniesiony przez pozwaną zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. ze wskazaniem, że naruszenie tego przepisu polega na „zaniechaniu wszechstronnego rozważenia wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności”.

Sam zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. nie mógł być uznany za skuteczny, gdyż w orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że zarzut obrazy tego przepisu może być skutecznym zarzutem apelacji tylko wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie posiada wszystkich koniecznych elementów, bądź zawiera tak kardynalne braki, które uniemożliwiają kontrolę instancyjną, zaś sporządzone przez Sąd Okręgowy uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiada wszelkim wymogom określonym w powyższym przepisie.

Nie został też w apelacji prawidłowo sformułowany i uzasadniony zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., odnoszący się do oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji, zaś w ocenie Sądu Apelacyjnego dokonana przez ten Sąd ocena dowodów nie przekracza granic swobodnej oceny wskazanych w art. 233 § 1 k.p.c.

Zasada swobodnej oceny dowodów określona powyższym przepisem wyraża się w jej ocenie według własnego przekonania Sądu, opartego na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Jej istotną cechą jest bezstronność, brak arbitralności i dowolności, przestrzeganie zasad logicznego rozumowania i zasad doświadczenia życiowego w wyciąganiu wniosków.

Ocena dokonana przez Sąd I instancji w ocenie Sądu Apelacyjnego odpowiada wskazanym wyżej kryteriom, wszystkie przeprowadzone dowody zostały przez Sąd Okręgowy przywołane i omówione w sposób obiektywny, rzetelny i wszechstronny.

Dokonując oceny dowodów sąd określa, czy środek dowodowy z uwagi na jego cechy indywidualne i okoliczności obiektywne zasługuje na wiarę. Podstawą selekcji dowodów jest zatem ich wiarygodność. Natomiast kryteriami oceny wiarygodności są doświadczenie życiowe, inne źródła wiedzy, poprawność logiczna, prawdopodobieństwo wersji. W orzecznictwie wskazuje się, że "ramy swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1) wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego" (zob. wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, Lex nr 41437, wyrok SA w Szczecinie z dnia 17 września 2008 r., I ACa 1195/06, Lex nr 516569).

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że postawienie zarzutu obrazy art. 233 § 1 k.p.c. czy wadliwości w zakresie ustaleń faktycznych nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego przyjętego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów; skarżący może tylko wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że Sąd rażąco naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 2000/7-8 poz. 139 i z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/2000, OSNC 2000/10 poz. 189). Jeżeli zatem z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne.

W ocenie Sądu Apelacyjnego skarżąca odnosząc się do poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych nie zmierza do wykazania, że dokonując oceny dowodów Sąd Okręgowy naruszył art. 233 § 1 k.p.c., gdyż jedynie

przedstawia własną wersję stanu faktycznego sprawy, ograniczając się zaprzeczenia twierdzeniom i dowodom przedstawionym przez powoda.

Za bezzasadny Sąd Apelacyjny uznał także zawarty w apelacji powoda zarzut naruszenia art. 321 k.p.c.

Nie ulega wątpliwości, że granice rozpoznania sprawy wyznacza zakres roszczeń powoda zgłoszonych w toku postępowania przed Sądem Okręgowym i wskazana przez powoda podstawa faktyczna tych roszczeń. Związanie granicami żądania pozwu oznacza, że sąd nie może uwzględnić roszczenia w większej wysokości niż żądał powód, ani też orzec na innej podstawie faktycznej niż fakty powoływane przez stronę. Nie oznacza to jednak, że sąd związany jest w sposób bezwzględny sformułowaniem żądania zgłoszonego przez powoda, a więc że może je tylko w całości uwzględnić lub w całości oddalić. Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na faktach wskazywanych przez powoda, a dotyczących bezprawnego wykorzystywania przez pozwaną zdjęć wykonanych przez powoda w określony w pozwie sposób, przyjmując jedynie inną zasadę ustalenia wysokości należnego powodowi wynagrodzenia i odnosząc to żądanie do stawek dotyczących materiałów reklamowych w języku polskim, a nie – jak żądał powód – w języku obcym. W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że roszczenie powoda nie może być uwzględnione w całości, gdyż stawka wynagrodzenia przyjęta przez powoda jest wyższa niż stawka uznana przez Sąd za prawidłową, a w konsekwencji żądanie zostało uwzględnione tylko do wysokości wynikającej z przyjętej przez Sąd Okręgowy stawki. Zakres orzeczenia Sądu Okręgowego nie jest zatem szerszy od zakresu żądania powoda ani co do wysokości roszczenia, ani co do podstawy faktycznej żądania, a tym samym nie doszło do naruszenia art. 321 k.p.c.

Sąd Apelacyjny w pełni przy tym aprobuje stanowisko Sądu Okręgowego, iż sam fakt możliwości wyboru języka obcego na stronie internetowej pozwanej, na której publikowane były sporne zdjęcia, nie daje podstaw do przyjęcia stawki dotyczącej materiałów reklamowych w języku obcym, skoro podstawowym językiem w jakim strona ta została opracowana jest język polski.

Za częściowo zasadne Sąd Apelacyjny uznał zawarte w apelacji powoda zarzuty odnoszące się do rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed sądem I instancji.

Niewątpliwie bowiem wartość przedmiotu sporu w zakresie dochodzonych przez powoda roszczeń majątkowych przed Sądem Okręgowym wynosiła po rozszerzeniu powództwa 28 920 zł, a zatem przyjęta do rozliczenia stawka wynagrodzenia pełnomocników obu stron zgodnie z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej w urzędzie powinna wynosić kwotę 2400 zł. Przyjmując taką wysokość wynagrodzenia pełnomocników i kierując się trafnie przyjętą przez Sąd Okręgowy zasadą stosunkowego rozliczenia kosztów stosownie do wyniku sprawy, zgodnie z art. 100 k.p.c., Sąd Apelacyjny skorygował wysokość kosztów zasądzonych na rzecz powoda do kwoty 2 905,84 zł, zmieniając w tym zakresie zaskarżony wyrok na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

Uznając apelację powoda w pozostałym zakresie i apelację pozwanej w całości za bezzasadne, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł o ich oddaleniu.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c.